ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2012, č. j. 15 A 66/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Advokátu JUDr. Ing. Vladimíru Nedvědovi **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 5. 7. 2010 došlou Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 13. 7. 2010 domáhal uložení povinnosti žalovanému, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o změně delegace místní příslušnosti žalobce jako daňového subjektu na nového správce daně.

Krajský soud ze žaloby i správního spisu zjistil, že předmětem správního řízení, v němž žalobce brojil proti nečinnosti žalovaného, je rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně podle § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

Ze žalobních tvrzení ani ze správního spisu podle krajského soudu nevyplývá, že by žalobce využil ochranu proti nečinnosti podle § 34c zákona o správě daní a poplatků. Žalobce tak nesplnil jednu z podmínek pro věcné projednání žaloby spočívající v bezvýsledném vyčerpání opravných prostředků. Dále krajský soud zkoumal včasnost podání žaloby a dospěl k závěru, že lhůta k podání žaloby nebyla zachována. V usnesení citoval § 46 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. a žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl z důvodu, že nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a dále konstatoval, že žaloba je podána také opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená roční lhůta k jejímu podání.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Ans 4/2007, www.nssoud.cz, v němž soud dospěl k závěru, že podmínkou pro podání žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je povinnost využití prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle zákona o správě daní a poplatků. Takový prostředek je upraven v § 34c zákona o správě daní a poplatků. Není podstatné, že citovaný zákon prostředek ochrany před nečinností ponechává na vůli daňového subjektu, podstatné je, že jde o prostředek, jímž je možno nápravy dosáhnout. Nebyla-li tato možnost využita, nejsou splněny podmínky řízení a krajský soud musí z tohoto důvodu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

Pro úplnost krajský soud dodal, že předmětná žaloba je podána také opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená roční lhůta k jejímu podání, když posledním úkonem ve věci je rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23. 1. 2004, č. j. 534/28439/2003, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2004, o odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení správního poplatku vydané Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem dne 30. 1. 2003, č. j. 182/150/03. Podle krajského soud je tak patrné, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 10. 2. 2004 a marně uplynula dne 10. 2. 2005.

Krajský soud tak výrokem I. žalobu odmítl, výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu ve výši 2880 Kč.

Výrok I. a II. usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s., tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o osvobození od soudního poplatku.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že z daňového spisu je zřejmé, že na nečinnost ve věci změny delegace poukazuje nepřetržitě od roku 2003, a to tím, že v podstatě ve všech svých podáních žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem a Finančnímu úřadu v Libochovicích, namítal jejich podjatost, stejně jako to, že o změně delegace přes zaplacení správního poplatku nebylo rozhodnuto. Stěžovatel je názoru, že tak nepochybně napadal nečinnost ve smyslu § 34c zákona č. 337/1992 Sb.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentuje, že soud možná mohl postupovat podle § 79 s. ř. s., ale zcela vědomě a záměrné pominul závazný § 75 s. ř. s., když prokazatelně ani neprovedl žádné dokazování podle § 77 odst. 1 a 2 s. ř. s. a podle § 132 o. s. ř.

Za nesprávný považuje stěžovatel závěr soudu, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 10. 2. 2004 a marně uplynula dne 10. 2. 2005. Ustanovení § 34c zákona o správě daní a poplatků bylo do zákona o správě daní a poplatků doplněno až v roce 2006. Stěžovatel nemohl podat stížnost na nečinnost podle § 34c ještě před tím, než bylo předmětné ustanovení součástí právního řádu ČR. V této skutečnosti stěžovatel spatřuje závažnou vadu soudního řízení a tudíž i nezákonnost napadeného usnesení.

Stěžovatel se taktéž neztotožnil se závěrem krajského soudu, že měl zákonnou povinnost před podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. podat stížnost na nečinnost. Znění § 34c zákona o správě daní a poplatků od roku 2006 dává stěžovateli pouze právo stížnost podat. Povinnost stěžovateli nestanoví ani § 79 odst. 1 s. ř. s., kde není výslovně uvedeno, že žalobu je možno podat pouze v případě, že žalobce nepodal stížnost podle § 34c nebo § 38 zákona o správě daní a poplatků.

Krajský soud podle stěžovatele pochybil také v tom, že nevzal v úvahu pravomocný rozsudek jiného senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem a prokázání toho, že nebyla žádost o změnu delegace místní příslušnosti vyřešena. Uvedená právní skutečnost je doložena pravomocným rozsudkem č. j. 15 Ca 262/2004-58 ze dne 3. 10. 2007, který dokládá to, že stěžovatel nebyl jako daňový subjekt nečinný.

Mimo výše uvedené stěžovatel v kasační stížnosti také namítá, že napadené usnesení má chybné č. j., neboť podle rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem na rok 2010 není v rozvrhu práce soudu obsažen žádný senát 15 A.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

K žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 35 odst. 8 s. ř. s., zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud usnesením ze dne 12. 10. 2010, č. j. 15 A 66/2010-15 ustanovil žalobci pro řízení o žalobě zástupcem advokáta JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda. V souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovený advokát zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti.

Stejně tak se dle § 36 odst. 3 s. ř. s. přiznané osvobození od soudních poplatků vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Krajský soud usnesením ze dne 12. 10. 2010, č. j. 15 A 66/2010 - 15, přiznal stěžovateli v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu osvobození od soudního poplatku, které se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel kasační stížností napadl usnesení o odmítnutí žaloby. V takovém případě přicházejí v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení i tehdy, byla-li v něm krajským soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen, když se v obou těchto případech jedná sice o rozhodnutí, jímž se řízení před soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Přitom toliko rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem, včetně nepřezkoumatelnosti jeho správního rozhodnutí, jak jsou definovány jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., navíc toliko v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nikoliv v řízení o žalobě proti nečinnosti.

Odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

Pro odmítnutí žaloby stěžovatele shledal krajský soud v napadeném usnesení dva důvody. Jednak, že stěžovatel nevyužil prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle zákona o správě daní a poplatků, který je upraven v § 34c uvedeného zákona a jednak, že v daném případě nebyla zachována jednoroční lhůta k podání žaloby, neboť začala běžet dne 10. 2. 2004 a marně uplynula dne 10. 2. 2005. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, stanoví v § 80 odst. 1 lhůtu pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu takto: „*Žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*“ Z povahy a logiky věci vyplývá, že včasnost podání žaloby je prvořadá a jen v případě včas podané žaloby je pak třeba zkoumat, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které

procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud k otázce včasnosti podání žaloby uvedl, že s ohledem na to, že pro rozhodnutí o žádosti o delegaci nejsou stanoveny zákonem o správě daní a poplatků lhůty k rozhodnutí, musel se soud při posuzování včasnosti žaloby zabývat otázkou, kdy byl učiněn poslední úkon ve věci žalobcem či správním orgánem vůči žalobci, neboť od tohoto okamžiku začíná dle § 80 odst. 1 s. ř. s. běžet roční lhůta k podání žaloby na nečinnost. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dále konstatoval, že posledním úkonem ve věci je rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23. 1. 2004, č. j. 534/28439/2003, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2004, o odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení správního poplatku vydané Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem dne 30. 1. 2003, č. j. 182/150/03. I když součástí spisu není doručenka k uvedenému rozhodnutí, je patrno, že toto rozhodnutí žalobce obdržel, neboť se na něj v žalobě odvolává. Podle krajského soud je tak patrné, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 10. 2. 2004 a marně uplynula dne 10. 2. 2005.

Závěr krajského soudu, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 10. 2. 2004 a marně uplynula dne 10. 2. 2005, považuje stěžovatel za nesprávný. V kasační stížnosti tvrdí, že z daňového spisu je zřejmé, že na nečinnost ve věci změny delegace poukazuje nepřetržitě od roku 2003. Toto své tvrzení však nijak nekonkretizoval označením jednotlivých podání, kterými měl opakovaně poukazovat na nečinnost žalovaného.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel pouze v jednom podání žalovanému označeném jako „Odvolání k č. j. 182/150/03 – Výzva k zaplacení správního poplatku“ ze dne 12. 2. 2003 uvedl, a to navíc ve vztahu k jeho žádosti z roku 2001, která není součástí předloženého správního spisu a nikoliv k jeho žádosti o delegaci místní příslušnosti správce daně ze dne 17. 1. 2003, že tato nebyla řádně vyřízena. Nelze tak přisvědčit tvrzení stěžovatele, že na nečinnost ve věci změny delegace poukazuje nepřetržitě od roku 2003 nadále.

Pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatel také v tom, že krajský soud nevzal v úvahu pravomocný rozsudek jiného senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem a prokázání toho, že žádost o změnu delegace místní příslušnosti nebyla vyřešena. Uvedená právní skutečnost je podle stěžovatele doložena pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 262/2004-58, ze dne 3. 10. 2007, který dokládá to, že stěžovatel nebyl jako daňový subjekt nečinný.

Stěžovatel zmiňovaný rozsudek krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu nepředložil, uvedený rozsudek není ani součástí soudního či správního spisu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008 - 92, jehož předmětem bylo přezkoumání stěžovatelem uváděného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 262/2004 - 58, ze dne 3. 10. 2007 v řízení o kasační stížnosti, je zřejmé, že krajský soud uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6780/110/04 a jemu předcházející dodatečný platební výměr pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že správce daně přes podané námitky podjatosti a návrh na delegaci místní příslušnosti pokračoval v řízení a

zasílal stěžovateli výzvy k prokázání skutečností rozhodných pro stanovení daně, aniž by o předmětných námitkách a návrhu předtím rozhodl. V rozsudku ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008 - 92 Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatuje, že *„ze správního spisu vyplývá, že správce daně dne 27. 11. 2001 zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2000. Žalobce pak v dopisu ze dne 4. 12. 2001 mimo jiné namítl podjatost ředitelky správce daně, Ing. P., a žádal delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně.“*

Tato výtka stěžovatele vůči krajskému soudu nebyla shledána důvodnou, protože ze stěžovatelem namítaného spisu vyplývá mimo jiné to, že stěžovatel již *„v dopisu ze dne 4. 12. 2001 mimo jiné namítl podjatost ředitelky správce daně, Ing. P., a žádal delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně“*, a dále, že o jeho námitce nebylo rozhodnuto do vydání rozhodnutí žalovaného v uvedené věci, to je do 27.10.2004, nevyplývá však z něho, že by stěžovatel vůči žalovanému jako správnímu orgánu a naopak žalovaný jako správní orgán vůči stěžovateli učinili v této věci vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti po 10.2.2004 nějaký další úkon, když posledním úkonem ve věci bylo rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23. 1. 2004, č. j. 534/28439/2003, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2004, o odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení správního poplatku vydané Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem dne 30. 1. 2003, č. j. 182/150/03. Tvrzení stěžovatele, že žádost o změnu delegace místní příslušnosti nebyla dosud vyřešena, není v projednávané věci právně relevantní. Ani tato kasační argumentace proto nebyla shledána důvodnou.

Za situace, kdy stěžovatel svou kasační námitku uplatnil pouze obecně a nijak blíže ji nerozvedl, přičemž Nejvyšší správní soud nezjistil jiné skutečnosti pro posouzení včasnosti podání žaloby, než z kterých vycházel krajský soud, došel Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil otázku opožděnosti podání návrhu na zahájení řízení správně. Správné jsou v obecné poloze i závěry krajského soudu, že podmínkou pro podání žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. v daném případě bylo povinností využití prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle zákona o správě daní a poplatků, který je upraven v § 34c citovaného zákona. Ustanovení § 34c bylo do zákona o správě daní a poplatků č. 337/1992 Sb. vloženo zákonem č 230/2006 Sb., s účinností od 1. 6. 2006. Protože stěžovatel podal žalobu na nečinnost u krajského soudu dne 13. 7. 2010, tedy za účinnosti § 34c zákona o správě daní a poplatků, krajský soud se logicky zabýval žalobní legitimací stěžovatele v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. a judikaturou soudů, v daném případě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Ans 4/2007 - 53. Není podstatné, že citovaný zákon prostředek ochrany před nečinností ponechává na vůli daňového subjektu, podstatné je, že jde o prostředek, jímž je možno nápravy dosáhnout. Nebyla-li tato možnost využita, nebyly splněny podmínky řízení. Krajský soud si však neujasnil to, že v první řadě musí být žaloba podána včas a teprve pokud by byla podána včas, bylo třeba řešit žalobní legitimaci ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. V napadeném usnesení však krajský soud vyjádřil zcela srozumitelně, že důvodem odmítnutí žaloby jsou oba důvody. Výrokem usnesení žalobu odmítl. Jen v odůvodnění v první řadě uvedl důvod odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesplnění jiných podmínek řízení, v daném případě nevyužití prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu, i když správně podle názoru Nejvyššího správního soudu důvod odmítnutí měl vyplývat z § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože žaloba byla podána opožděně. V této nepřesnosti odůvodnění usnesení krajského soudu však Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro zrušení

jeho usnesení, neboť jak výše uvedeno, krajský soud řádně a srozumitelně odůvodnil své usnesení, stěžovatel důvody rozhodnutí pochopil a proti závěrům krajského soudu včetně závěrů o opožděnosti podání žaloby podal kasační stížnost.

Kasační námitka, že soud zcela vědomě a záměrné pominul závazný § 75 s. ř. s., když prokazatelně ani neprovedl žádné dokazování podle § 77 odst. 1 a 2 s. ř. s. a podle § 132 o. s. ř. je uplatněna pouze v obecné rovině. Zdejší soud k ní proto taktéž pouze obecně konstatuje, že řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu upravují §§ 79 až 81 s. ř. s. Ustanovení § 75 s. ř. s. upravuje přezkoumání napadeného rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, které nebylo předmětem řízení před krajským soudem. Stejně tak § 77 s. ř. s. upravuje dokazování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, upravuje hodnocení důkazů. V posuzované věci krajský soud nerozhodoval meritorně a neprováděl dokazování, ale žalobu odmítl z procesních důvodů.

Stěžovatel v kasační stížnosti také namítal, že napadené usnesení má chybné č. j., neboť podle rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem na rok 2010 není v rozvrhu práce soudu obsažen žádný senát 15 A. Přestože stěžovatel opět nijak nekonkretizoval, jak se ho uvedené tvrzení dotklo na jeho právech, Nejvyšší správní soud z rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro rok 2010 zjistil, že předmětný rozvrh práce senát 15 A obsahuje.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 10. 2010, č. j. 15 A 66/2010 - 15, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Vladimír Nedvěd; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát odměnu spolu s náhradou hotových výdajů nevyčíslil a Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ani nepřiznal, neboť ze soudního spisu je zřejmé, že ustanovený zástupce neučinil ve věci žádný úkon právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu